

Θέμα 12ο: Σάββατο 21 / Κυριακή 22 Ιανουαρίου 2023

ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΡΕΥΜΑ

(Επιμέλεια: Γραφείο Νεότητας ΙΜΜΑ)

Ο άνθρωπος από τη στιγμή της δημιουργίας του είχε την ανάγκη να ζει ομαδικά με τους άλλους ανθρώπους. Έτσι σιγά σιγά οργάνωσε τη ζωή του και ανέπτυξε πολιτισμό τον οποίο βελτίωσε πολύ με το πέρασμα των χρόνων. Η ανάγκη όμως αυτή δεν είχε μοναδικό σκοπό την επιβίωση και εξέλιξη του αλλά και την κοινωνικοποίησή του. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι υπάρχουν άπειροι σύλλογοι που συσπειρώνουν τους ανθρώπους και τους κάνουν να νιώθουν μία ομάδα. Τι γίνεται όμως όταν κάποιος διαχωρίζεται από την ομάδα; Μπορεί αυτός ο διαχωρισμός να είναι υγιής και να κρύβει μία δυναμική ή αναπόφευκτα θα οδηγήσει στην απομόνωση και τον κοινωνικό αποκλεισμό με δυσχερείς συνέπειες για το συγκεκριμένο μέλος της κοινωνίας;

Οι άνθρωποι προτιμούν να ανήκουν στο πλήθος ή στη μειονότητα;

Δυστυχώς οι άνθρωποι συνήθως γοητεύονται από το πλήθος. Θέλουν στην άποψή τους να συμφωνούν οι πολλοί. Αισθάνονται σιγουριά όταν βρίσκονται με πολλούς, όταν ακολουθούν τους πολλούς. Το αίσθημα της μοναξιάς είναι βαρύ. Ο άνθρωπος δε θέλει να σηκώσει τέτοιο βάρος, μελαγχολεί. Όμως η αλήθεια συχνά δε βρίσκεται με τους πολλούς αλλά με τους λίγους. Ο Μέγας Αθανάσιος στην πολυκύμαντη ζωή του βρέθηκε συχνά να αγωνίζεται μόνος, με λίγους εναντίον των πολλών και τότε, για να αναπτρώσει το φρόνημα των λίγων, έγραψε έναν θαυμάσιο λόγο που τον επιγράφει "Πρός τούς πλήθει μόνω κρίνοντας τήν αλήθειαν", δηλαδή προς αυτούς που σαν μοναδικό κριτήριο για το τι είναι η αλήθεια έχουν τη γνώμη των άλλων. Εκεί με ακαταμάχητα επιχειρήματα και δύναμη αποδεικνύει ότι συχνά η γνώμη των πολλών είναι απατηλή και η αλήθεια δε βρίσκεται πάντα με τους πολλούς. Ο ίδιος ο Χριστός τονίζει τη σημασία των λίγων. Είπε στους μαθητές Του : "Υμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς", δηλαδή εσείς είστε το αλάτι της γης, αν και λίγοι μπορείτε να αλλάξετε τον κόσμο. Επίσης στο κατά Ματθαίον 7(13-14) αναφέρεται: "στενή ἢ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὕρισκοντες αὐτήν", δηλαδή στενή είναι η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στην αληθινή ζωή και είναι λίγοι αυτοί που την βρίσκουν.

Γιατί ανήκοντας στην εκκλησία πηγαίνω κόντρα στο ρεύμα;

Όταν ο πιστός εντάσσει τον εαυτό του στο Σώμα της Εκκλησίας, γνωρίζει ότι ηθελημένα ακολουθεί μία ζωή διαφορετική από αυτήν των υπολοίπων ανθρώπων. Αυτό όμως γίνεται έχοντας επίγνωση της επιλογής του. Κανείς δεν μπορεί να τον υποχρεώσει να το κάνει. Ο Θεός μας έπλασε ελεύθερους και κανείς δεν μπορεί να καταστρατηγήσει αυτήν την ελευθερία. Προκειμένου να μπορεί να μετέχει στο μυστήριο της Θείας Κοινωνίας, προσπαθεί να ακολουθεί κάποιους κανόνες

της Εκκλησίας, που ο πνευματικός του θα του γνωστοποιήσει. Επίσης η μετοχή στη Θεία Λειτουργία δεν μπορεί να γίνει όταν ο άνθρωπος ξενυχτάει το Σαββατόβραδο μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες.

Ο χριστιανός βοηθείται πολύ από την προσευχή, που είναι ζωντανή επικοινωνία με το Θεό και πηγή τροφής για τον πιστό, οπότε αντί να σπαταλά ώρες σερφάροντας στον υπολογιστή και το tablet ή χαζεύοντας κάποια ταινία, αντί αυτών προτιμά λίγη ώρα προσευχής και ανάγνωσης κάποιου πνευματικού βιβλίου, που θα τον βοηθήσει στον πνευματικό του αγώνα. Διαφοροποίηση μπορεί να υπάρξει ακόμη και στο φαγητό σε περιόδους νηστείας, που ο υπόλοιπος κόσμος καταναλώνει τα πάντα, ενώ ο πιστός προσπαθεί διακριτικά να αποφύγει τις αρτίσιμες τροφές. Η μόδα στα ρούχα πολλές φορές γίνεται αντικείμενο ενδιαφέροντος των νέων ανθρώπων και όχι μόνο. Ο χριστιανός όμως έχει κατά νου ότι αν έχει τη δυνατότητα, μιμούμενος τους Αγίους, είναι καλύτερο να βοηθήσει έναν αδελφό του που στερείται τα απαραίτητα παρά να αγοράσει κάποιο πανάκριβο ρούχο μάρκας. Ακόμη όμως και στις παρέες, ο χριστιανός προσπαθεί να μη μιλάει άσχημα και να μην κατηγορεί τους συνανθρώπους του. Έτσι πολλές φορές γίνεται βαρετός στην υπόλοιπη παρέα και δε συμβαδίζει με τα γούστα των υπολοίπων.

Αυτή η διαφορετικότητα μπορεί να λειτουργήσει θετικά ή θα οδηγήσει στην απόμόνωση και τον αποκλεισμό;

Είναι πολύ βασικό ο πιστός να είναι συνειδητοποιημένος για την επιλογή του και να μην αισθάνεται ο ίδιος κάτι διαφορετικό από την υπόλοιπη κοινωνία. Είναι μέλος της κοινωνίας και κομμάτι της και οφείλει κατά το μέτρο του δυνατού να είναι ομαλά ενταγμένος σε αυτήν. Εξάλλου αν έχουμε αγάπη, όπως θέλει ο Θεός, τότε δε θα βλέπουμε τους άλλους σαν επικίνδυνους αντιπάλους αλλά σαν αδελφούς. Μόνο τότε θα μπορούμε να λειτουργήσουμε ιεραποστολικά για την κοινωνία μεταφέροντας το μήνυμα του Χριστού στον κόσμο. Κανένας δε θα διδαχθεί από το λόγο μας, αν δε συμβαδίζει με το παράδειγμά μας. Δυστυχώς τις περισσότερες φορές αισθανόμαστε ότι οι άλλοι ευθύνονται για την πνευματική πτώση μας και δε βλέπουμε βαθιά μέσα τον εαυτό μας. Έχουμε κάνει την κρίση πριν από το Θεό, τοποθετώντας τους εαυτούς μας στον παράδεισο και τους λεγόμενους "εκτός εκκλησίας" με σιγουριά στην κόλαση. Τότε αναπόφευκτα οδηγούμαστε στην απομόνωση και τον αποκλεισμό και το χάσμα με την υπόλοιπη κοινωνία μεγαλώνει. Έτσι μπαίνουμε σε μία ανακυκλούμενη διαδικασία που μας ρίχνει όλο και πιο βαθιά στην άβυσσο της μοναξιάς μας.

Ποιο είναι το έργο του χριστιανού;

Το έργο, λοιπόν, του χριστιανού στον κόσμο που ζει είναι πρώτα να τον συντηρήσει, να τον συγκρατήσει από τη σήψη και την αποσύνθεση. Να τον προφυλάξει. Υπάρχει όμως και η θετική πλευρά. Να δίνει γεύση, να χαρίζει στη ζωή την πνευματική και ηθική της διάσταση. Όλη η ατομική και εκκλησιαστική ευσέβεια συγκεντρώνεται στη διπλή προσπάθεια να αφαιρεθεί κακό και να προστίθεται καλό με έργα κοινωνίας και αγάπης. Οι Πατέρες πολύ συχνά μας υπενθυμίζουν ότι χαρακτηριστικό γνώρισμα του αληθινού χριστιανού είναι η χαρά. Ο χριστιανός δεν είναι μίζερος και

κακομοίρης γεμάτος ενοχές και καχυποψία, αλλά είναι χαρούμενος γεμάτος από τη χαρά, την ελπίδα και την αγάπη που δίνει ο Χριστός.

Ο ίδιος ο Χριστός μας άφησε μία πολύ μεγάλη παρακαταθήκη. Είπε στους Αποστόλους ότι είναι η μαγιά για τον κόσμο, η οποία αν και λίγη δίνει τη δυναμική σε όλη τη ζύμη. Αυτό βέβαια ισχύει για όλους τους πιστούς ανά τους αιώνες. Με τα όπλα που μας δίνει η Εκκλησία, τα ιερά μυστήρια, τους βίους των Αγίων, τα ιερά κείμενα και πρωτίστως με τη χάρη και το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, που σκηνώνει μέσα μας, όταν φιλότιμα και ταπεινά αγωνιζόμαστε, καλούμαστε να μετέχουμε κι εμείς στην αλλαγή και μεταμόρφωση της κοινωνίας μας. Είναι πολύ σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε ότι η ζωή του χριστιανού δεν είναι μία ζωή συντηρητική γεμάτη απαγορεύσεις. Αντίθετα είναι γεμάτη δύναμη και ανατροπή. Είναι πολύ πιο εύκολο κάποιος να βρίζει και να φωνάζει όταν θυμώνει, είναι όμως πολύ πιο δύσκολο να συγκρατεί το θυμό και να ελέγχει τον οργισμένο εαυτό του. Είναι πολύ ευκολότερο ο άνθρωπος να απολαμβάνει χωρίς μέτρο και όρια ό,τι τον ευχαριστεί, είναι όμως πολύ δυσκολότερο να κυριαρχεί τον εαυτό του με την εγκράτεια. Είναι πολύ ευκολότερο να οργίζεται κανείς με κάποιον που του έχει προκαλέσει κακό, είναι όμως πολύ δυσκολότερο, να προσπαθεί να τον συγχωρήσει και ακόμη και να τον αγαπήσει. Ο χριστιανός δεν τα κάνει όλα αυτά από αδυναμία, αλλά επειδή ο Χριστός του έδειξε ότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος σωτηρίας. Ας αγωνιζόμαστε λοιπόν μέσα στην Εκκλησία, όπως έκαναν και οι Άγιοι πριν από εμάς, όχι με αίσθημα κατωτερότητας, ούτε όμως με εγωισμό, ευχαριστώντας τον Θεό που μας αποκάλυψε την οδό της σωτηρίας.